ZBIERKA ZÁKONOV
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Ročník 1946

Vyhlásené: 15.05.1946 Vyhlásená verzia v Zbierke zákonov Slovenskej republiky

Obsah tohto dokumentu má informatívny charakter.

92

Zákon

ze dne 11. dubna 1946

o vázaném devisovém hospodářství (devisový zákon).

Prozatímní Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Oddíl I.
Základní a pojmová ustanovení.

§ 1.

Základní ustanovení.

Na ochranu československé měny a k zajištění nerušeného platebního styku s cizinou podrobují se majetkové vztahy mezi tuzemskem a cizinou úpravám a omezením uvedeným v tomto zákonu.

§ 2.

Devisoví tuzemci a devisoví cizozemci.

(1) Devisovými tuzemci jsou fysické osoby, které mají v tuzemsku své bydliště nebo se zde alespoň po dobu jednoho roku zdržují, jakož i osoby právnické, sdružení osob, podniky (firmy), které mají v tuzemsku sídlo nebo místo správy. Za devisové tuzemce se pokládají i tuzemské pobočky (representace, závody a pod.) devisových cizozemců bez rozdílu, zda jsou právně samostatné či nikoliv, a to i tehdy, je-li místo jejich správy, po případě ústřední správy v cizině.

(2) Devisovými cizozemci jsou jiné než v odstavci 1 uvedené osoby, sdružení osob a podniky (firmy), jakož i cizozemské podniky a pobočky (representace, závody a pod.) devisových tuzemců bez rozdílu, zda jsou právně samostatné či nikoliv.

(3) Národní banka Československá (dále jen „Národní banka“) může v pochybných případech ve shodě s ministerstvem financí, pokud se týká pověřenectvem financí, závazně rozhodnouti, zda určitá osoba nebo jiný útvar jest devisovým tuzemcem nebo devisovým cizozemcem.

§ 3.

Platidla.

(1) Platidly podle tohoto zákona jsou:

a) peníze, t. j. bankovky, státovky, drobné peníze papírové a mince,

b) ostatní platební prostředky, t. j. šeky, směnky, poukázky, pověřovací listy a jiné platební příkazy (výplaty).

(2) Cizozemskými platidly jsou:

a) peníze znějící na cizí měnu (valuty),

b) ostatní platební prostředky (odstavec 1, písm. b) splatné v cizině, bez rozdílu na jakou měnu znějí (devisy).

§ 4.

Drahé kovy.

(1) Drahými kovy podle tohoto zákona jsou: zlato, stříbro, platina, palladium, ruthenium, rhodium, iridium a osmium ve stavu nezpracovaném, jakož i zlaté a stříbrné mince vzaté z oběhu, nebo oběhu neschopné, mince obchodní, mince slavnostní a zlaté medaile.

(2) Nezpracovanými drahými kovy se rozumějí slitky, plechy, pruty, granálie, dráty, zlomky, staré zlato, stříbro a platina, odpadky a pod., ve stavu ryzím nebo ve směsi, anebo ve slitině s jinými kovy.

§ 5.

Cenné papíry.

(1) Cennými papíry podle tohoto zákona jsou vedle státních a jiných veřejných a soukromých dílčích dluhopisů, zástavních listů, pokladničních poukázek, akcií, kuksů a jiných cenných papírů také životní pojistky, vkladní (spořitelní) knížky (listy), depositní potvrzenky, úrokové a dividendové kupony a talony.

(2) Cizozemskými cennými papíry jsou cenné papíry, které jsou splatny v cizině, nebo které znějí na hodnoty, jež jsou v cizině.

§ 6.

Devisové banky.

(1) Devisovými bankami podle tohoto zákona jsou peněžní ústavy a peněžní podniky, které ministerstvo financí, pokud se týká pověřenectvo financí, po dohodě s Národní bankou a po slyšení zájmových korporací určí vyhláškou v Úředním listě. Rozsah oprávnění a povinností devisových bank v rámci tohoto zákona stanoví Národní banka.

(2) Ministerstvo financí, pokud se týká pověřenectvo financí, může po dohodě s Národní bankou mimo to pověřiti další peněžní ústavy a podniky, cestovní kanceláře a pod., aby za stanovených podmínek vykonávaly určité úkoly devisových bank.

Oddíl II.
Devisové povinnosti a devisová omezení.

§ 7.

Úhrady z ciziny do tuzemska.

(1) Devisoví tuzemci jsou povinni dáti si uhraditi své pohledávky vůči cizině, ať jich nabyli jakýmkoliv způsobem, ihned při splatnosti platem do tuzemska. Tento plat dlužno provésti volnou výplatou v cizozemské měně nebo způsobem stanoveným Národní bankou podle § 11, odst. 2. Devisoví tuzemci jsou povinni na vyzvání prokázati, že vynaložili řádnou péči, aby jejich cizozemští dlužníci splnili své závazky bez průtahu a způsobem předepsaným tímto zákonem.

(2) Přijímati úhrady z ciziny jinak než podle ustanovení odstavce 1 jest zakázáno, leč by Národní banka udělila k tomu povolení.

(3) Příjemci úhrad z ciziny jsou povinni prokázati Národní bance na její vyzvání důvod úhrady. Úhradu, která odporuje zájmům devisového hospodářství, Národní banka nepřipustí.

(4) Devisový tuzemec smí přijmouti v tuzemsku plat v jakékoliv měně od devisového cizozemce nebo ve prospěch devisového cizozemce jen s povolením Národní banky.

§ 8.

Odvodová povinnost.

(1) Devisoví tuzemci jsou povinni odvésti Národní bance přímo nebo prostřednictvím devisové banky nejpozději do deseti dnů po nabytí:

a) cizozemská platidla (valuty a devisy),

b) drahé kovy.

(2) Národní banka tyto hodnoty odkoupí za podmínek jí stanovených, nebo je převezme do nucené úschovy, anebo osobu povinnou odvodem od této povinnosti na žádost zprostí.

(3) Kdo se stane devisovým tuzemcem, jest povinen hodnoty jmenované v odstavci 1 odvésti Národní bance do deseti dnů ode dne, kdy se stal devisovým tuzemcem.

(4) Osoby povinné odvodem, které se zdržují v cizině v době, kdy nabudou hodnot jmenovaných v odstavci 1, splní odvodovou povinnost nejpozději do deseti dnů po svém návratu do tuzemska.

(5) Je-li jisto, že hodnot jmenovaných v odstavci 1, které devisový tuzemec drží s povolením Národní banky pro určitý účel, nemůže nebo nemá býti použito k povolenému účelu, nutno je odvésti Národní bance nejpozději do deseti dnů po uplynutí platnosti povolení. Národní banka je oprávněna převzíti tyto hodnoty za původní kurs (cenu) nebo za denní kurs (denní cenu), je-li denní kurs (cena) nižší než kurs (cena) původní.

(6) Národní banka může stanoviti výjimky z odvodové povinnosti v případech, kde odvod není nutný nebo vhodný s hlediska zájmů na ochraně měny, zejména se zřetelem na jejich povahu, určení nebo množství.

§ 9.

Ohlašovací a podmínečná odvodová povinnost.

(1) Národní bance jest hlásiti:

a) pohledávky devisových tuzemců vůči devisovým cizozemcům,

b) cizozemské cenné papíry, náležející devisovým tuzemcům,

c) tuzemská platidla a tuzemské cenné papíry, které jsou pro devisového tuzemce uloženy v cizině,

d) jiné majetkové hodnoty a majetková práva v cizině, která náležejí devisovým tuzemcům,

e) závazky devisových tuzemců vůči devisovým cizozemcům,

f) tuzemské majetkové hodnoty a majetková práva, která náležejí devisovým cizozemcům, a

g) změny týkající se hodnot a závazků, hlášených podle písm. a) až f).

(2) Hlášením podle odstavce 1 jest povinen vlastník (věřitel) po případě držitel, pokud se týká dlužník. V jejich zastoupení jest však povinna podati hlášení osoba, která v tuzemsku hodnoty

nebo závazky spravuje, u hodnot, které jsou v úschově tuzemského peněžního ústavu (peněžního podniku), tuzemský peněžní ústav (peněžní podnik), a u hodnot uvedených u písm. f) osoba, která je má v úschově nebo se jinak o ně stará.

(3) Způsob a lhůty hlášení, jakož i výjimky z ustanovení odstavců 1 a 2 stanoví Národní banka.

(4) Povinnost hlásiti pohledávku odpadá, odvede-li osoba hlášením povinná Národní bance ve lhůtě stanovené k hlášení částku získanou vybráním pohledávky.

(5) Národní banka může přikázati, aby hodnoty uvedené v odstavci 1, písm. a) a b) se jí odvedly, nebo aby cizozemské cenné papíry se prodaly v cizině a aby výtěžek se jí odvedl nebo aby se ho použilo způsobem jí určeným; může též přikázati, aby pohledávky vázané výpovědní lhůtou byly vypovězeny. Stejně může Národní banka přikázati majitelům pohledávek vůči devisovým cizozemcům, aby tyto pohledávky postoupili buď jí, anebo devisové bance, již označí. Devisová banka jest povinna uvědomiti dlužníka o postupu pohledávky s poukazem na tento předpis, postoupenou pohledávku řádně a svědomitě spravovati v dohodě s původním věřitelem a uspokojiti jej po dojití úhrady. Ustanovení § 8, odst. 2 platí přiměřeně.

(6) Listina o postupu pohledávky podle ustanovení předcházejícího odstavce jest osvobozena od poplatků.

(7) Devisoví tuzemci, kteří se chtějí vystěhovati nebo přeložiti do ciziny své sídlo, jsou povinni vyžádati si od Národní banky uvolnění hodnot jmenovaných v § 8, odst. 1, leč by je Národní bance odvedli, jakož i hodnot jmenovaných v § 9, odst. 1, písm. a) a b), jejichž jsou majiteli, a splniti příkazy dané jim Národní bankou co do těchto hodnot.

(8) Vláda může nařízením stanoviti, že ustanovení odstavců 5 a 7 se vztahují i na jiné majetkové hodnoty a práva devisových tuzemců v cizině.

§ 10.

Platy do ciziny a platy ve prospěch devisových cizozemců.

(1) Jen s povolením Národní banky jest dovoleno platiti v jakékoliv měně nebo jakýmkoliv způsobem

a) do ciziny,

b) v tuzemsku devisovému cizozemci anebo ve prospěch devisového cizozemce.

(2) Platy na cizozemské účty (§ 19, odst. 2) u peněžního ústavu nebo peněžního podniku, jakož i výplaty z takových účtů se posuzují jako platy podle odstavce 1, písm. b).

(3) Vláda může stanoviti nařízením, že určité druhy závazků do ciziny musí býti zaplaceny při splatnosti, po případě i před splatností.

§ 11.

Zvláštní úprava platebního styku.

(1) Národní banka může stanoviti, aby platy tuzemských dlužníků do ciziny byly konány složením hodnoty v tuzemské měně, buď u ní, nebo u některého jiného místa.

(2) Národní banka, provádějíc mezistátní ujednání o platebním styku, stanoví, jakým způsobem jest podle těchto ujednání vyrovnávati pohledávky a závazky v platebním styku mezi republikou Československou a smluvním státem. Devisoví tuzemci jsou povinni sjednati tento způsob

vyrovnávání při všech právních jednáních, jimiž nabývají pohledávek, nebo jimiž jim vznikají závazky vůči cizině.

(3) Vláda může nařízením stanoviti povinnost ujednávati určitou lhůtu, ve které se úhrady mají uskutečniti.

(4) Závazek tuzemského dlužníka vůči cizozemskému věřiteli zaniká podle ustanovení mezistátních dohod o platebním styku. Neobsahuje-li tato žádného ustanovení, platí dohoda stran; není-li zde ani dohody stran, zaniká závazek složením dlužné částky podle odstavce 1, po případě odstavce 2.

(5) Národní banka vyplatí hodnotu poukazu z ciziny jen podle znění příkazu příslušného platebního místa v cizině.

(6) Na platy převáděné z ciziny do tuzemska a z tuzemska do ciziny nelze u Národní banky vésti exekuci.

§ 12.

Vývoz, dovoz a průvoz platidel, cenných papírů a drahých kovů.

(1) Jen s povolením Národní banky jest dovoleno jakýmkoliv způsobem (na př. v cestovním, pohraničním, poštovním, železničním, lodním, leteckém nebo jiném dopravním styku)

a) vyvézti do ciziny tuzemská i cizozemská platidla, cenné papíry a drahé kovy,

b) dovézti z ciziny tuzemská platidla, cenné papíry, drahé kovy a ta cizozemská platidla, která Národní banka určí.

(2) Národní banka určí způsob, jak naložiti s hodnotami uvedenými v odstavci 1, dovezenými z ciziny bez jejího povolení.

(3) Průvoz hodnot uvedených v odstavci 1 jest přípustný pouze způsobem stanoveným Národní bankou.

§ 13.

Dovoz a vývoz zboží.

(1) Pokud dovoz a vývoz zboží podléhá povolení podle předpisů o řízení zahraničního obchodu, bude Národní banka prováděti devisové řízení v souvislosti s dovozem a vývozem zboží zároveň.

(2) Vývozci zboží jsou povinni připojiti k průvodním listinám zásilek „Hlášení vývozní pohledávky“ na tiskopisu, jehož formu a obsah určí Národní banka. Nebylo-li k zásilce připojeno hlášení, nebo neshoduje-li se hlášení s průvodními listinami, nesmí býti zásilka vyvezena do ciziny.

§ 14.

Vývoz darů, stěhovaných svršků a cenných předmětů.

(1) Jen s povolením ministerstva financí (na Slovensku pověřenectva pro finance) nebo finančních úřadů, které ministerstvo financí určí, jest dovoleno vyvážeti do ciziny v cestovním styku, v pohraničním styku nebo v zásilkách, které nejsou určeny k úplatnému zcizení:

a) věcné dary jakéhokoliv druhu,

b) stěhované svršky,

c) předměty z drahých kovů nebo ze směsí obsahujících tyto kovy, dále drahokamy, perly, skvosty, sbírky nebo jednotlivé předměty sběratelské ceny, obrazy, starožitnosti, kožišiny, anebo jiné předměty značnější hodnoty.

Tím nejsou dotčeny jiné předpisy vyžadující pro vývoz uvedených hodnot zvláštního povolení.

(2) Za vydání povolení podle odstavce 1 vybírá se přiměřeně k hodnotě vyváženého předmětu manipulační a režijní poplatek až do 50.000 Kčs; mimo to může býti vydání povolení vázáno na splnění určitých podmínek, které by zabezpečily dosažení účelů sledovaných tímto zákonem. O vymáhání a zajištění platí předpisy zákona o přímých daních.

(3) Ministr financí se zmocňuje, aby v dohodě s Národní bankou vyhláškou ve Sbírce zákonů a nařízení podle potřeby částečně nebo zcela uvolnil vývoz předmětů uvedených v odstavci 1.

§ 15.

Nabývání cizozemských platidel a nakládání s nimi.

(1) Jen s povolením Národní banky smí devisový tuzemec:

a) nabývati cizozemských platidel za platidla tuzemská, leč by jich nabývala devisová banka,

b) nakládati jakýmkoliv způsobem s cizozemskými platidly, leč by šlo o jejich odvod Národní bance podle § 8.

(2) Cizozemská platidla, která jsou úředně znamenána na tuzemské burse pro zboží a cenné papíry, nesmějí býti získávána nebo zcizována za tuzemská platidla za jiný než posledně známý kurs úředně znamenaný na této burse, leč by Národní banka povolila výjimku.

(3) Kurs devis jest závazný též pro obchody s valutami, není-li pro valuty znamenán zvláštní úřední kurs.

(4) Cizozemská platidla, která nejsou úředně znamenána na tuzemské burse pro zboží a cenné papíry, nesmějí býti získávána nebo zcizována za tuzemská platidla při kursu jiném, než jej stanovila Národní banka, nebo nestanovila-li ho, při kursu jiném, než je kurs vypočtený na podkladě jednak posledně známého cizozemského záznamu dotčeného platidla, jednak posledně známého, na tuzemské burse úředně znamenaného kursu měny cizozemského bursovního místa.

§ 16.

Drahé kovy.

(1) Jen s povolením Národní banky jest dovoleno úplatně nabývati drahých kovů, zcizovati a zastavovati je, leč by nabyvatelem byla osoba oprávněná podle odstavce 2.

(2) Osobami oprávněnými jsou osoby, které v rámci svého živnostenského oprávnění nebo při výkonu svého povolání anebo provozu podniku drahé kovy opracovávají nebo zpracovávají, anebo zboží z drahých kovů prodávají (včetně zubních lékařů, dentistů, zubních techniků a příslušníků dentálních živností) a jimž zároveň Národní banka udělí všeobecné povolení podle odstavce 1.

(3) Národní banka může:

a) vyhraditi si nabývání drahých kovů vytěžených a vyrobených v tuzemsku a vykupovati je proto od těžařů a výrobců,

b) stanoviti povinnosti, které mají osoby oprávněné (odstavec 2) zachovávati při nabývání drahých kovů a nakládání s nimi, jakož i povinnost vésti záznamy a podávati hlášení,

c) stanoviti cenu, za kterou smí býti drahých kovů nabýváno nebo za kterou smějí býti zcizovány; pokud drahé kovy ve tvaru polotovarů, solí a zboží jsou určeny k průmyslovým nebo živnostenským účelům, stanoví jejich cenu nejvyšší úřad cenový v dohodě s Národní bankou,

d) stanoviti, že předpisy tohoto paragrafu se na určité druhy drahých kovů nevztahují.

§ 17.

Cenné papíry.

a) převáděti tuzemské i cizozemské cenné papíry s devisového tuzemce na devisového cizozemce do vlastnictví, jako zástavu nebo z jiného důvodu jakýmkoliv způsobem (účetním převodem, vložením do úschovy, přepsáním úschovy na jiné jméno, vydáním a pod.),

b) převáděti tuzemské i cizozemské cenné papíry s devisového cizozemce na devisového tuzemce do vlastnictví, jako zástavu nebo z jiného důvodu,

c) převáděti cizozemské cenné papíry s devisového tuzemce na devisového tuzemce do vlastnictví, jako zástavu nebo z jiného důvodu,

d) zřizovati a udržovati jakékoliv úschovy (depositní účty) tuzemských a cizozemských cenných papírů v tuzemsku ve prospěch devisových cizozemců, aneb v cizině ve prospěch devisových tuzemců, jakož i měniti práva k těmto úschovám cenných papírů.

§ 18.

Nakládání s pohledávkami.

a) s pohledávkami vůči devisovému cizozemci, leč by šlo o vybrání pohledávky a odvedení vybrané částky Národní bance podle § 8,

b) s pohledávkami devisového cizozemce vůči devisovému tuzemci,

c) s pohledávkami mezi devisovými tuzemci ve prospěch devisového cizozemce.

§ 19.

Cizozemské účty.

(1) Dobropisy a zatížení na cizozemském účtě lze konati jen na podkladě povolení Národní banky uděleného k úkonu, kterého se dobropis nebo zatížení týká, je-li podle tohoto zákona povolení k takovému úkonu zapotřebí.

(2) Cizozemským jest účet, který se vede na jméno devisového cizozemce, jakož i účet vedený na jméno devisového tuzemce, kterým jest oprávněn nebo spoluoprávněn disponovati devisový cizozemec nebo kterým se disponuje z ciziny.

(3) Cizozemské účty jest označiti nadpisem „cizozemský účet“.

(4) Cizozemské účty u peněžních ústavů nebo peněžních podniků mohou býti přeměněny na tuzemské účty jen se souhlasem Národní banky.

§ 20.

Úvěry a záruky.

(1) Jen s povolením Národní banky jest dovoleno:

a) poskytovati devisovému cizozemci úvěry všeho druhu jak v tuzemské, tak i v cizí měně,

b) přijímati úvěry všeho druhu v tuzemské nebo v cizí měně od devisového cizozemce, nebo dáti si je od něho přislíbiti,

c) zaručovati se a poskytovati jistoty jakéhokoli druhu devisovému cizozemci za závazky kohokoli, nebo devisovému tuzemci za závazky devisového cizozemce,

d) přijímati záruky a jistoty jakéhokoliv druhu od devisového cizozemce za závazky kohokoliv, nebo od devisového tuzemce za závazky devisového cizozemce.

(2) Povolení podle odstavce 1, písm. a) a b) není třeba k poskytnutí nebo přijetí úvěru do výše částky účtované za zboží a vedlejší výlohy, související s vývozem a dovozem zboží, nebo za služby, pokud takové uvěření nepřesahuje lhůty v obchodě obvyklé, po případě lhůty stanovené vládním nařízením vydaným podle § 11, odst. 3.

§ 21.

Nemovitosti, podniky a účasti.

(1) Jen s povolením Národní banky jest dovoleno:

a) devisovému tuzemci nabýti cizozemské nemovitosti nebo práva na ni,

b) devisovému cizozemci nabýti tuzemské nemovitosti nebo práva na ni,

c) devisovému tuzemci nabýti tuzemské nemovitosti nebo práva na ni od devisového cizozemce.

(2) Jen s povolením Národní banky jest dovoleno nakládati právními jednáními:

a) s cizozemskou nemovitostí devisového tuzemce nebo s právem devisového tuzemce na cizozemské nemovitosti,

b) s tuzemskou nemovitostí devisového cizozemce nebo s právem devisového cizozemce na tuzemské nemovitosti,

c) s tuzemskou nemovitostí devisového tuzemce nebo s právem na ni ve prospěch devisového cizozemce.

(3) Ustanovení odstavců 1 a 2 platí obdobně i pro nakládání s podniky (závody), jakož i s podíly a účastmi na podnicích, společnostech a pod.

§ 22.

Pojišťování a zajišťování.

Jen s povolením Národní banky lze uzavírati pojišťovací a zajišťovací smlouvy, ze kterých by vznikly přímé závazky nebo pohledávky vůči devisovým cizozemcům.

§ 23.

Autorská, licenční a patentní práva.

Jen s povolením Národní banky jest dovoleno uzavírati právní jednání, jimiž vznikají, zanikají nebo se mění autorská, licenční nebo patentní práva devisových tuzemců vůči cizině, nebo devisových cizozemců vůči tuzemsku.

§ 24.

Jiná jednání vázaná na povolení.

a) závazky a pohledávky vůči devisovým cizozemcům,

b) nároky k majetkovým hodnotám a práva v cizině nebo vůči devisovým cizozemcům,

c) nároky k majetkovým hodnotám a práva devisových cizozemců v tuzemsku nebo vůči devisovým tuzemcům.

§ 25.

Nabývání v exekuci a vymáhání plnění podmíněných povolením.

(1) Jen s povolením Národní banky může devisový cizozemec nabýti tuzemské nemovitosti v dražbě.

(2) Je-li k dlužníkovu plnění, které se vymáhá soudně, třeba povolení podle tohoto zákona, povolí soud exekuci jen tehdy, je-li mu toto povolení vykázáno.

(3) Totéž platí, jde-li o vymáhání pohledávky za tuzemským dlužníkem, kterou cizozemec postoupil tuzemci.

(4) Povolení potřebné k plnění dlužníkovu může si vyžádati i věřitel.

(5) V usnesení o povolení exekuce vyznačí soud, že mu bylo povolení (odstavec 2) vykázáno. Nebylo-li takové povolení soudu vykázáno, může povinná strana nebo poddlužník uplatniti tento nedostatek bez újmy možného snad rekursu odporem proti povolení exekuce.

(6) Odpor budiž vznesen u soudu, který exekuci povolil, ve lhůtě 15 dnů poté, co bylo usnesení o povolení exekuce doručeno tomu, kdo podává odpor; jinak jest vyloučen. Soud vyslechne o důvodech odporu účastníky a vykoná potřebná další šetření. Týkají-li se však důvody odporu sporných skutečností, provede o nich ústní jednání. Rozhodnutí se stane soudním usnesením. Až do rozhodnutí o odporu nebudiž v exekuci pokračováno.

(7) Národní banka může stanoviti, kdy k povolení exekuce není třeba vykázati soudu povolení podle odstavce 2.

§ 26.

Vedení záznamů a podávání zpráv.

Národní banka může požadovati zprávy o obchodech a jednáních upravených tímto zákonem, jakož i zprávy o okolnostech přímo i nepřímo závažných s hlediska devisového hospodářství. Může také stanoviti, aby byly vedeny potřebné záznamy. Na požádání Národní banky jest jí předložiti k nahlédnutí obchodní (hospodářské) knihy, doklady a jiné písemnosti.

§ 27.

Povolení a opatření Národní banky.

(1) Národní banka může povolení podle tohoto zákona činiti závislým na splnění určitých podmínek, které by zabezpečily dosažení účelů sledovaných tímto zákonem, a vybírati k úhradě správních výloh poplatky až do výše 1% hodnot, kterých se povolení týká.

(2) Kde se v tomto zákonu vyžaduje povolení Národní banky, může Národní banka stanoviti, ve kterých případech a za jakých podmínek není třeba tohoto povolení.

(3) Pokud jednání vázaná tímto zákonem na povolení provádí Národní banka sama, není k nim třeba povolení.

(4) Povolení udělené podle tohoto zákona a předpisů podle něho vydaných nenahrazuje povolení potřebné podle jiných předpisů.

(5) Povolení udělené Národní bankou platí pro všechny zúčastněné (smluvní) strany.

(6) Opatření obecné povahy, vydaná Národní bankou podle tohoto zákona, vyhlásí ministr financí ve Sbírce zákonů a nařízení, a jde-li o opatření podle § 11, v Úředním listě.

§ 28.

Poměr k dohodě o Mezinárodním měnovém fondu.

Ministerstvo financí a Národní banka budou při provádění tohoto zákona dbáti dohody o Mezinárodním měnovém fondu. Pokud by použití tohoto zákona bylo v rozporu s povinnostmi, převzatými přístupem Československé republiky ke zmíněné dohodě, stanoví se podle § 27, odst. 2 a 6, ve kterých případech a v poměru ke kterým zemím se povolení Národní banky nevyžaduje.

Oddíl III.
Dohled, donucovací a zajišťovací opatření.

§ 29.

Dohled ve věcech devisových.

(1) Ministerstvo financí nebo jím pověřené finanční orgány jsou oprávněny prováděti za účelem dohledu nad zachováváním tohoto zákona a předpisů podle něho vydaných prohlídky osob, zásilek, zavazadel, dopravních prostředků, dále obchodních knih, hospodářských, živnostenských a jiných zápisů peněžních ústavů, peněžních podniků, závodů a jednotlivců, požadovati od majitele podniku nebo jeho zástupce vysvětlení, vyžádati si potřebné doklady a podle volného uvážení přibrati k těmto úředním úkonům i znalce. Osoba nebo závod, jehož se znalecké zkoumání týká, jsou oprávněny žádati, aby ke znalcům ustanoveným úřadem nebo Národní bankou byl přibrán na jejich náklad znalecký důvěrník jimi navržený.

(2) Při prohlídkách musí úřady šetřiti zákonných předpisů o ochraně svobody osobní, domovní a tajemství listovního, jakož i dbáti toho, aby prohlídkami byla železniční a poštovní přeprava rušena pokud možno nejméně.

(3) Náklady přibrání znalce jsou částí nákladů trestního řízení.

(4) Jakékoliv úmyslné jednání nebo úmyslné opominutí, kterým by provádění prohlídky podle odstavce 1 bylo mařeno nebo ztěžováno, se trestá, pokud nezakládá skutkovou povahu trestného činu stihatelného podle všeobecného trestního zákona, jako prostý důchodkový přestupek podle § 33, odst. 4.

(5) V dohodě s příslušnými ministerstvy mohou býti také jiné než v odstavci 1 zmíněné orgány pověřeny úkony dohledu ve věcech devisových.

§ 30.

Součinnost úřadů.

Všechny veřejné úřady jsou povinny podporovati ministerstvo financí a Národní banku při provádění úkolů uložených jim tímto zákonem a oznamovati jim k jejich dožádání všechny potřebné údaje, pokud tomu nejsou na závadu zvláštní ustanovení anebo naléhavé ohledy služební.

§ 31.

Donucovací opatření.

Okresní finanční ředitelství mohou toho, kdo vůbec nebo řádně nesplnil odvodovou, ohlašovací a oznamovací povinnost uloženou podle tohoto zákona, vyzvati, aby v určité lhůtě povinnost splnil, a zároveň mu pohroziti, že mu bude uložena pořádková pokuta číselně přesně určená, neučiní-li tak; tato pokuta nesmí přesahovati 10.000 Kčs. Neuposlechne-li vyzvaný bez dostatečné omluvy této výzvy, může býti bez újmy trestních následků podle § 33 tohoto zákona potrestán pořádkovou pokutou, kterouž mu bylo pohroženo. Výzvu s pohrůžkou pokuty lze opakovati a pokutu opětovně ukládati. Do nálezu okresního finančního ředitelství, jímž se ukládá pořádková pokuta, lze u tohoto úřadu do 15 dnů ode dne doručení podati odvolání nadřízenému finančnímu úřadu, který rozhodne s konečnou platností.

§ 32.

Zajišťovací opatření.

(1) Je-li důvodné podezření, že porušením nebo obcházením platných předpisů mají býti majetkové hodnoty odňaty devisovému hospodářství, mohou ministerstvo financí nebo s jeho zmocněním finanční úřady druhé stolice nařídíti, že se s majetkem nebo s určitými částmi majetku podezřelých osob smí nakládati jen s povolením a podle směrnic úřadu, který nařízení vydal. Za těchže předpokladů mohou uvedené úřady učiniti i jiná zajišťovací opatření, jichž jest třeba, aby se zabránilo zamýšlenému přesunu majetku.

(2) Okresní finanční ředitelství, jakož i jiné finanční úřady zmocněné k tomu ministerstvem financí mohou za předpokladů odstavce 1 při nebezpečí z prodlení učiniti předběžná zajišťovací opatření, jichž je třeba, aby se zabránilo zamýšlenému přesunu majetku. V tomto případě musejí si vyžádati neprodleně dodatečné schválení ministerstva financí. Zruší-li ministerstvo financí zajišťovací opatření, zpraví o tom stranu úřad, který je nařídil.

(3) Rozhodnutí vydané podle odstavců 1 a 2 nabývá platnosti doručením nebo, není-li doručení možné, uplynutím dne, kdy bylo uveřejněno v Úředním listě.

(4) Před vydáním rozhodnutí podle odstavce 1 vyslechne úřad podezřelou osobu; při nebezpečí z prodlení, nebo není-li pobyt podezřelé osoby znám, může však býti od výslechu upuštěno.

(5) Státní a jiné veřejné úřady nebo orgány jsou na dožádání povinny v mezích své působnosti poskytovati pomoc při výkonu opatření podle odstavců 1 a 2.

(6) Výlohy opatření učiněného podle odstavců 1 a 2 postihují osobu, proti níž opatření směřuje, leč by opatření jako již od počátku neodůvodněné bylo zrušeno. Výlohy, jejichž výši a způsob zaplacení určí ministerstvo financí, se vymáhají podle předpisů o vymáhání přímých daní.

Oddíl IV.
Trestní ustanovení.

§ 33.

Trestné činy.

(1) Kdo úmyslně nebo vědomě:

a) koná nebo přijímá platy proti ustanovením §§ 7, 10 nebo 11,

b) nesplní odvodovou povinnost podle § 8 nebo podle § 9,

c) vyváží do ciziny nebo dováží z ciziny platidla, cenné papíry a drahé kovy proti ustanovení § 12,

d) vyváží dary, svršky a cenné předměty proti ustanovení § 14,

e) nabývá nebo zcizuje cizozemská platidla, drahé kovy nebo cenné papíry, anebo jinak s nimi nakládá proti ustanovením §§ 15, 16, po případě 17,

f) nakládá s pohledávkami proti ustanovení § 18,

g) přijímá nebo poskytuje úvěry, záruky anebo jiné jistoty proti ustanovení § 20,

h) nakládá právními jednáními s nemovitostmi, podniky nebo účastmi, anebo jich nabývá proti ustanovení § 21,

i) uvádí nesprávné nebo neúplné údaje skutkových okolností, nebo jich používá, aby vylákal pro sebe nebo pro někoho jiného povolení nebo doklad, jichž jest třeba podle tohoto zákona nebo podle předpisů na jeho podkladě vydaných, nebo aby se vyhnul povinnosti tímto zákonem stanovené,

bude potrestán, není-li čin přísněji trestný podle ustanovení trestního zákona, za těžký přestupek důchodkový pokutou ve výši jednoduché až desetinásobné hodnoty předmětu trestného činu, při čemž se může uložiti i trest vězení od jednoho dne do jednoho roku.

(2) Spáchal-li obviněný trestný čin podle odstavce 1 za přitěžujících okolností, zejména

a) použil-li podvržených, padělaných nebo porušených listin, předstíraných jmen nebo zápisů v obchodních knihách, anebo jiných prostředků k oklamání zvláště způsobilých,

b) snažil-li se uniknouti svému zadržení anebo zadržení předmětu trestného činu používaje při tom dopravních prostředků, nebo snažil-li se tímto způsobem po zadržení osvoboditi sebe nebo předmět trestného činu,

c) dopouští-li se trestných činů uvedených v odstavci 1 po živnostensku nebo ze zvyku,

d) spáchal-li trestný čin společně s dvěma nebo více osobami,

e) byl-li již pro porušení devisových předpisů pravoplatně odsouzen a dopustil-li se opět trestného činu podle odstavce 1 do pěti let po odsouzení,

f) převyšuje-li hodnota předmětu trestného činu 200.000 Kčs, bude vedle pokuty uložen trest vězení od jednoho dne do jednoho roku; převyšuje-li však hodnota předmětu trestného činu 1,000.000 Kčs, bude uložen vedle pokuty trest tuhého vězení do dvou let.

(3) Nelze-li hodnotu předmětu trestného činu zjistiti, ani přibližně odhadnouti, budiž uložena pokuta až do 1,000.000 Kčs.

(4) Kdo jedná proti ustanovením tohoto zákona nebo proti předpisům a příkazům podle něho vydaným, bude potrestán, nejde-li o čin trestný podle odstavce 1, za prostý přestupek důchodkový pokutou do 200.000 Kčs.

(5) Pro případ nedobytnosti pokuty budiž uložen náhradní trest vězení od jednoho dne do jednoho roku. Náhradní trest vězení stanoví se ve výměře jeden den za sto až tři sta korun podle míry zavinění.

(6) Stejně jako pachatel bude potrestán, kdo návodem, povzbuzováním, nabízením, radou, utvrzováním, slibem nebo poskytnutím pomoci, zejména též nesprávným vedením obchodních a hospodářských knih nebo jinak úmyslně působí ke spáchání nebo při spáchání trestného činu jinou osobou. Totéž platí pro toho, kdo po spáchání trestného činu jinou osobou působí k tomu, aby účelu trestného činu bylo dosaženo, nebo aby opatřil sobě nebo někomu jinému z něho prospěch.

(7) Při ukládání pokut podle tohoto zákona neplatí ustanovení trestního zákona důchodkového o nejvyšší výměře pokut.

(8) Na upuštění od trestního řízení nemá obviněný právního nároku.

§ 34.

Pokus.

Pokus trestných činů podle tohoto zákona jest trestný stejně jako dokonaný trestný čin. Při výměře trestu jest však přihlížeti k tomu, že zůstalo při pokusu, jako k polehčující okolnosti, leč by k dokonání trestného činu nedošlo pro překážku nezávislou na vůli pachatelově.

§ 35.

Propadnutí.

(1) V rozsudku může býti vysloveno, že platidla, drahé kovy nebo jiné hodnoty, na které se trestný čin vztahuje, které byly k spáchání trestného činu určeny, nebo které jím byly získány, nebo nemohou-li býti zachyceny, jejich hodnota, propadají ve prospěch státu. Totéž platí i pro pomocné prostředky užité ke spáchání trestného činu. Těchto předpisů jest použíti i tehdy, nejsou-li hodnoty vlastnictvím odsouzeného, bez ohledu na váznoucí na nich práva osob třetích nebo nároky osob třetích k nim, ledaže by jich vinník nabyl trestným činem spáchaným proti osobám třetím.

(2) Okresní finanční ředitelství mohou prohlásiti za propadlé ve prospěch státu hodnoty, jimiž trestný čin byl podniknut, nebo jež byly k spáchání trestného činu určeny nebo jím získány, není-li pachatel znám, nebo nebyl-li jeho zdejší pobyt vypátrán, nebo se zdržuje v cizině, a nedostavil-li se pachatel ve lhůtě 60 dnů k příslušnému finančnímu úřadu na veřejné vyzvání.

§ 36.

Uveřejnění rozsudku.

(1) Uloží-li se pro trestný čin podle tohoto zákona trest na svobodě, označí se v rozsudku nejvýše tři časopisy, v nichž má býti rozsudek, a to v každém jednou, uveřejněn na útraty odsouzeného.

(2) Soud stanoví, zda mají býti uveřejněny i důvody rozsudku nebo jejich podstatný obsah ve znění, které sám určí.

§ 37.

Vypovědění.

Cizince odsouzeného pro těžký důchodkový přestupek podle tohoto zákona může soud z území Československé republiky vypověděti.

§ 38.

Odnětí živnostenského oprávnění.

(1) Bylo-li živnosti, jiného povolání nebo podniku zneužito ke spáchání těžkého důchodkového přestupku podle tohoto zákona, nebo byly-li spácháním takového trestného činu hrubě porušeny povinnosti, které ze živnosti, povolání nebo podniku vyplývají, a je-li odůvodněna obava, že bude i nadále živnosti, povolání nebo podniku zneužíváno, nebo že budou porušovány povinnosti z nich

plynoucí, může soud v rozsudku vysloviti přípustnost odnětí živnostenského oprávnění nebo, jde-li o živnost reální, o jiné povolání nebo podnik, přípustnost zákazu je vykonávati nebo dále provozovati. To platí i tehdy, dopustil-li se trestného činu zaměstnanec, zmocněnec, zástupce nebo jiný orgán osoby, o jejíž živnost, povolání nebo podnik jde, leč by tato osoba prokázala, že hrubé porušení povinností, které ze živnosti, povolání nebo podniku vyplývají, nezavinila opominutím péče řádného hospodáře.

(2) Na základě takového rozsudku (odstavec 1) přísluší okresnímu národnímu výboru rozhodnutí o tom, má-li býti živnostenské oprávnění odňato nebo zakázáno vykonávati živnost, jiné povolání nebo podnik. Okresní národní výbor při tom určí dobu do deseti let, po jejímž uplynutí toto opatření zaniká, nebo, byla-li vyslovena ztráta živnostenského oprávnění, přestává pro dotčenou osobu překážka takového oprávnění opět nabýti. Okresní národní výbor může opatření zrušiti též před uplynutím určené lhůty, pominula-li jeho potřeba.

§ 39.

Ručení.

Fysické i právnické osoby ručí za pokuty a útraty trestního řízení, které byly jejich zákonným nebo zmocněným zástupcům uloženy pro těžký důchodkový přestupek podle tohoto zákona, spáchaný při vykonávání tohoto zastupitelského poměru (§ 42). Z ručení jsou však vyňaty nesvéprávné fysické osoby, pokud jde o trestné činy jejich zákonných nebo úředně zřízených zástupců, a svéprávné fysické a právnické osoby, jež prokáží, že jejich zmocněnec jednal bez jejich vědomí. Výkon náhradního trestu na svobodě vylučuje uplatňovati ručení.

§ 40.

Promlčení.

(1) Těžké důchodkové přestupky se promlčují po pěti letech a prosté důchodkové přestupky po jednom roce po spáchání činu.

(2) U trestných činů, spáchaných přesunem hodnot do ciziny nebo nesplněním povinnosti odvodové, nepočíná se promlčecí lhůta, pokud má vinník předmět činu nebo jeho hodnotu ve svém majetku.

§ 41.

Trestní řízení.

(1) Pro stíhání a trestání činů trestných podle tohoto zákona platí předpisy trestního důchodkového práva, pokud není v tomto zákoně odchylných ustanovení.

(2) Trestati činy trestné podle § 33 přísluší:

a) okresním finančním ředitelstvím, jde-li o prosté důchodkové přestupky,

b) trestním soudům důchodkovým, jde-li o těžké důchodkové přestupky.

(3) Soudy a úřady rozhodující o trestných činech podle tohoto zákona hodnotí provedené důkazy podle volného uvážení.

(4) Pro obor trestných činů podle tohoto zákona neplatí předpisy o nároku udavačů na podíl ze zaplacených peněžitých pokut. Za oznámení těchto trestných činů může však býti poskytnuta z vybraných pokut přiměřená odměna podle volného uvážení úřadu.

(5) O dozoru na zachovávání tohoto zákona a předpisů podle něho vydaných, jakož i pro vyhledávání skutkové podstaty činů trestných podle tohoto zákona platí obdobně ustanovení §§ 13 až 20 celního zákona ze dne 14. července 1927, č. 114 Sb., s obmezením, že oprávnění § 15 cit. zákona lze použíti jen při podezření z činů trestných soudně.

§ 42.

Účast třetích osob na trestním řízení.

(1) Kdykoli může býti výrokem soudu podle §§ 35, 38 a 39 postižena jiná osoba než obviněný, musí býti také tato osoba, je-li vyšetřujícímu úřadu známa, obeslána k jednání; jest oprávněna přednésti skutkové okolnosti, které mohou míti význam pro posouzení věci, a činiti návrhy.

(2) Výrok, kterým se činí některé opatření uvedené v §§ 35, 38 a 39, třeba pojmouti do rozsudku.

(3) Kdo je výrokem o opatřeních podle §§ 35, 38 a 39 pojatým do rozsudku postižen, má právo bráti jej v odpor odvoláním.

§ 43.

Výkon trestu.

Tresty na svobodě, uložené pravoplatně podle tohoto zákona, provedou na dožádání vyšetřujícího úřadu řádné trestní soudy podle předpisů trestního řádu.

§ 44.

Mimořádné prominutí.

Ministr financí může výjimečně z důvodů zvláštního ohledu hodných uložený trest, pořádkovou pokutu, propadnutí hodnot, ručitelský závazek nebo útraty zcela nebo zčásti prominouti nebo trest na svobodě proměniti v peněžitou pokutu.

§ 45.

Přechodná ustanovení trestní.

Činy trestné podle devisových předpisů, spáchané před účinností tohoto zákona, o nichž dosud nebylo pravoplatně rozhodnuto, jest stíhati podle trestních ustanovení tohoto zákona, při čemž však jest použíti té trestní sazby, která jest mírnější.

Oddíl V.
Závěrečná a přechodná ustanovení.

§ 46.

Působnost, která přísluší podle §§ 29, 30, 32 a 44 ministru, po případě ministerstvu financí, se vykonává na Slovensku po dohodě s pověřencem, po případě s pověřenectvem financí.

§ 47.

Kde se v zákonných ustanoveních uvádějí ustanovení zákona č. 7/1924 Sb., vládního nařízení č. 155/1939 Sb. nebo předpisů je měnících a doplňujících, jest jimi rozuměti obdobná ustanovení tohoto zákona.

§ 48.

(1) Devisoví tuzemci, kteří jsou v den vyhlášení tohoto zákona vlastníky hodnot, podrobených odvodové povinnosti podle § 8 nebo ohlašovací povinnosti podle § 9, jsou povinni tyto hodnoty odvésti, po případě ohlásiti do 30 dnů po vyhlášení tohoto zákona. O této odvodové a ohlašovací povinnosti platí ustanovení §§ 8 a 9.

(2) Národní banka stanoví, které hodnoty netřeba jí podle odstavce 1 odváděti nebo ohlásiti.

(3) Kdo splní povinnost podle odstavce 1, nebude trestán za devisové trestné činy, jichž se před vyhlášením tohoto zákona co do odvedených, po případě co do ohlášených hodnot dopustil.

§ 49.

Účinnosti, po případě používatelnosti pozbývají:

a) zákon ze dne 14. prosince 1923, č. 7 Sb. z roku 1924, o ochraně československé měny a oběhu zákonných platidel, se změnami a doplňky obsaženými v zákonech ze dne 15. července 1932, č. 121 Sb., ze dne 19. června 1934, č. 113 Sb. a ze dne 27. června 1936, č. 183 Sb., jakož i v opatření Stálého výboru ze dne 19. září 1938, č. 178 Sb.,

b) opatření Stálého výboru ze dne 16. listopadu 1938, č. 287 Sb., kterým se obmezují právní jednání s některými majetkovými hodnotami,

c) vládní nařízení ze dne 29. února 1924, č. 46 Sb., vládní nařízení ze dne 2. října 1931, č. 152 Sb., vládní nařízení (V) ze dne 16. října 1931, č. 159 Sb., vládní nařízení (VI) ze dne 2. prosince 1931, č. 179 Sb., vládní nařízení (VII) ze dne 18. ledna 1932, č. 7 Sb., vládní nařízení (VIII) ze dne 11. února 1932, č. 24 Sb., vládní nařízení (IX) ze dne 15. července 1932, č. 118 Sb., vládní nařízení (X) ze dne 28. července 1932, č. 132 Sb., vládní nařízení (XI) ze dne 30. března 1933, č. 55 Sb., vládní nařízení (XIII) ze dne 10. září 1934, č. 202 Sb., vládní nařízení (XIV) ze dne 12. října 1934, č. 218 Sb., vládní nařízení (XV) ze dne 7. prosince 1934, č. 242 Sb., vládní nařízení (XVI) ze dne 6. prosince 1935, č. 225 Sb., vládní nařízení (XVII) ze dne 8. května 1936, č. 122 Sb., vládní nařízení (XVIII) ze dne 15. května 1936, č. 135 Sb., vládní nařízení (XIX) ze dne 11. listopadu 1936, č. 278 Sb., vládní nařízení (XX) ze dne 18. června 1937, č. 113 Sb., vládní nařízení (XXI) ze dne 25. září 1938, č. 189 Sb., vládní nařízení (XXII) ze dne 25. září 1938, č. 190 Sb., vládní nařízení (XXIII) ze dne 25. října 1938, č. 247 Sb. a vládní nařízení (XXIV) ze dne 16. února 1939, č. 36 Sb. I.,

d) vyhláška ministra financí (98) ze dne 19. května 1938, č. 102 Sb., vyhláška ministra financí ze dne 22. listopadu 1938, č. 305 Sb., a vyhláška ministra financí (112) ze dne 17. února 1939, č. 37 Sb. I.,

e) vládní nařízení ze dne 23. června 1939, č. 155 Sb., kterým se vydává devisový řád, vládní nařízení ze dne 4. července 1939, č. 156 Sb., o soupisu, povinné nabídce a odvodu cizozemských platidel, drahých kovů, cenných papírů a pohledávek proti cizině, vládní nařízení ze dne 29. listopadu 1939, č. 290 Sb., o devisové amnestii, vládní nařízení ze dne 21. prosince 1939, č. 12 Sb. z r. 1940, vládní nařízení (II) ze dne 8. února 1940, č. 78 Sb., vládní nařízení (III) ze dne 11. dubna 1940, č. 180 Sb., vládní nařízení (IV) ze dne 12. září 1940, č. 323 Sb., vládní nařízení (V) ze dne 26. září 1940, č. 324 Sb., vládní nařízení (VI) ze dne 19. prosince 1940, č. 446 Sb., vládní nařízení (VII) ze dne 27. března 1941, č. 116 Sb., vládní nařízení ze dne 4. prosince 1941, č. 17 Sb. z r. 1942, o odvodu některých zlatých mincí a medailí,

f) vládne nariadenie zo dňa 14. marca 1939, č. 3 Sl. z., o devizových predpisoch, vládne nariadenie zo dňa 4. apríla 1939, č. 48 Sl. z., o povinnom postupe vývozných pohľadávok, vládne nariadenie zo dňa 24. apríla 1939, č. 76 Sl. z., o ochrane slovenskej meny a o obehu zákonných platidiel, vládne nariadenie zo dňa 17. mája 1939, č. 102 Sl. z., o doplnení devizových predpisov, vládne nariadenie zo dňa 1. septembra 1939, č. 210 Sl. z., o zabezpečení povinného súpisu a odvodu cudzozemských platidiel, drahých kovov a cenných papierov v pancierových schránkách alebo v iných uzavretých úschovách a o ochrane obehu zákonných platidiel, a vládne nariadenie zo dňa 20. septembra 1939, č. 252 Sl. z., o úprave obchodu s drahými kovmi, nariadenie s mocou zákona zo dňa 12. júna 1940, č. 152 Sl. z., o povinnom vyrovnávání záväzkov voči cudzine, zákon zo dňa 20. decembra 1940, č. 331 Sl. z., ktorým sa

predlžuje platnosť niektorých právnych predpisov o ochrane slovenskej meny a obehu zákonných platidiel, vládne nariadenie zo dňa 6. novembra 1943, č. 145 Sl. z., o skladaní 5 % z hodnoty exportnej valuty, vyhláška ministra financií zo dňa 16. marca 1939, č. 20 Sl. z., ktorou se prevádza vládne nariadenie zo dňa 14. marca 1939, č. 3 Sl. z., o devizových predpisoch.

§ 50.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provede jej ministr financí v dohodě se zúčastněnými ministry.

Dr. Beneš v. r.

Fierlinger v. r.

Dr. Šrobár v. r.

Vydavateľ Zbierky zákonov Slovenskej republiky a prevádzkovateľ právneho a informačného portálu Slov-Lex dostupného na webovom sídle www.slov-lex.sk je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, tel.: 02 571 01 000, e-mail: helpdesk@slov-lex.sk.